

РЕШЕНИЕ

№ 1273

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Емилия Александрова

Членове: Катя Хасъмска
Таня Кандилова

при участието на секретаря Кристина П. Г.
като разгледа докладваното от Таня Кандилова Въззивно гражданско дело № 20221100510388 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

Предмет на въззивното разглеждане е въззивна жалба на В. Д. С., действащ лично и като баща и законен представител на малолетната Д. В. С. срещу решението, постановено по гр.д. № 72606/2021 г. на СРС, ГО, 37 състав, с което е оставена без уважение подадената молба за защита от домашно насилие срещу въззиваемата страна П. Р. Г. –С.. Подробно в жалбата са изложени съображения за неправилност на атакуваното съдебно решение. Искане се отмяна на първоинстанционно решение, като вместо него бъде постановено друго, с което да се уважи молбата им за защита на основанията и предвид твърденията, изложени в нея. Претендират се разноски.

Въззиваемата страна оспорва въззивната жалба и моли за оставянето ѝ без уважение. Претендира разноски.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 17, ал. 1 от ЗЗДН от

молителите в първоинстанционното производство, имащи правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 ГПК, във вр. с чл. 17 ЗЗДН, съдебен акт, който е валиден и допустим.

Делото пред първата инстанция е образувано по молба на В. Д. С. и малолетната Д. В. С., действаща чрез нейният баща и законен представител В. Д. С., с правно основание чл.8, т.1 ЗЗДН, вр. с чл.4, ал.1 ЗЗДН за защита от домашно насилие срещу П. Р. Г. -С.. В сезиращата районния съд молба, депозирана на 21.12.2021 г., се твърди, че на 15.12.2021 г., около 10.10 часа, пред жилищен блок № ****, находящ се в гр.София, ж.к.****, ответницата П. Р. Г. –С. нанесла на първия молител В. Д. С. няколко удара по ръцете в опит да издърпа образец от документ, който молителят държал, нарекла "боклук", "нещастник", „изрод", и му нанесла удар по главата в областта на лявата буза и долночелюстната кост от лявата част на лицето, като това се случило в присъствието втората молителка - малолетната Д. В. С., която в този момент не се чувствала добре здравословно.

Твърди се още, че в периода 20.10.2021 г. - 21.12.2021 г. ответницата не водила детето Д. В. С. на детската градина, в която било записано, като така го лишавала от непосредствен контакт със своите връстници и го поставила в социална изолация, което сериозно рефлектирало върху психическото и емоционално състояние на детето, с което повенене, според молителите, ответницата осъществила състав на домашно насилие по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЗДН спрямо детето. В тази част обаче, производството по делото е прекратено с протоколно определение от 10.02.2022 г., постановено по гр.д.№ 72606/2021 г. на СРС, ГО, 37 състав. Това определение като необжалвано от страните е влязло в сила.

Ответницата е оспорила твърденията в подадената молба за извършено от нея насилие.

С решението по гр.д. № 72606/2021 г. СРС, III ГО, 37 състав е оставил без уважение молбата за издаване на заповед за съдебна защита по ЗЗДН в полза на В. Д. С. и малолетната Д. В. С. срещу П. Р. Г. –С., като неоснователна. С решението си първоинстанционният съд се е произнесъл и по разноските в процеса.

Доводите във въззивната жалба касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни

изводи въз основа на доказателствата по делото.

Въззивният съд, като прецени относимите доказателства и доводи, прие за установено следното:

Не е спорно между страните, че В. Д. С. е баща (възходящ по права линия от първа степен) на малолетната Д. В. С., а П. Р. Г. -С. е нейна майка.

Настоящият въззивен състав напълно споделя направените изводи въз основа на доказателствата по делото за липса на установено неправомерно поведение на майката П. Р. Г. –С. спрямо дъщеря й Д. В. С. и нейния баща В. Д. С. на процесната дата 15.12.2021 г., което да оправдае налагане на ограничителните мерки по чл.5 от ЗЗДН, поради което не намира за необходимо да преповтаря тези изводи и препраща към мотивите на обжалваното решение (чл. 272 от ГПК).

Като допълнение към мотивите на районния съд следва да се посочи, че съгласно нормата на чл. 13, ал. 1 от ЗЗДН в производството по издаване на заповед за защита от домашно насилие са допустими всички доказателствени средства по ГПК. В ал. 3 на същата норма е посочено, че когато няма други доказателства, заповедта се издава само на основание декларацията по чл. 9, ал. 3 от закона, т.е. нейната доказателствена сила е оборима и то с всички допустими доказателствени средства. В настоящият случай по искане на страните са събрани гласни доказателства и писмени такива, поради което следва депозираната декларация да се прецени в съвкупност с останалите доказателства, като се държи сметка и за това, че липсва законоустановена възможност В. Д. С. да декларира извършено насилие спрямо малолетното си дете от името на последното.

Данни за домашно насилие, извършено от ответницата спрямо молителите, освен в посочената по –горе декларация, действително се изнасят и от свидетеля А. Д. С., който при проведения от първостепенния съд разпит пресъздава изложеното в сезиращата молба и представената по делото декларация на молителя В. Д. С., негов брат, за случилото се на 15.12.2021 г. Показанията на св.С., както и декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН, приложена на л.11 –л.13 от делото на СРС, обаче, следва да бъдат преценени с оглед на всички други доказателства по делото, в това число и със сведенията, дадени от св.С. пред органите на МВР (чл.14, ал.1 ЗЗДН) и със заключението на вещото лице по допуснатата съдебно –техническа експертиза. Така по повод

инцидента от 15.12.2021 г. св.С. е дал сведение на 20.12.2021 г., че въззиваемата е крещяла и обиждала брат му и него самия, без да е конкретизирал обидните думи и реплики, като наред с това е посочил, че П. Г. –С. не е удряла молителя („...при желание да вземе протокола от брат ми и виждаше, че не може да удари брат ми в областта на лицето, взе дъщеря си и влезе във входа. Брат ми няма ключ за входа и жилището и ние не я последвахме, а чакахме пред блока идването на полицейските служители...” - л.88 от делото на СРС), докато при разпита в съдебно заседание, проведено на 28.04.2022 г., е посочил, че П. Г. –С. е зашлевила плесница на брат му (от лявата страна на лицето). От заключението на вещото лице, по допусната от първоинстанционният съд съдебно-техническа експертиза се установява, че св.С. е подал сигнал на тел.112 за това, че майката отказва да предаде детето на бащата в режима за лични контакти, и след като от ОДЦ е било указано да се насочат към районното управление за да подадат жалба, се е обадил отново подавайки сигнал за домашно насилие, твърдейки, че майката е ударила шамар на бащата, като в хода на разговора е уточнил, че е посъветван от адвокат да се обади за домашно насилие, като акцента в сигнала е върху това, че майката не предава детето на бащата в режима за лични контакти. Пред полицейските служители, изпратени от ОДЦ -50 на адрес гр.София, ж.к.****, бл.****, на 15.12.2021 г., около 10.15 ч. по сигнал за „саморазправа между родители за попечителство върху дете“ нито молителят В. С., нито св.А. С. са съобщили за каквото и да е агресивно поведение на П. Г. –С. спрямо тях (от докладна записка, приложена на л.89 от делото на СРС). Съобщили са единствено, че последната отказва да предаде детето на бащата.

При оценка на свидетелските показания на А. С., съпоставяйки ги с дадените от последния сведения пред органите на МВР по повод инцидента между страните от 15.12.2021 г. (арг. от чл.14, ал.1 от ЗЗДН), както с със заявеното от последния пред полицейските служители, посетили местопроизшествието, се констатира съществени различия. Наред с това, видно от експертното заключение, св.С. е съобщил данни на тел.112 за домашно насилие (майката е ударила шамар на бащата) едва след като му е указано, че следва да бъде подадена жалба в полицейското управление за пречатстване на контактите на бащата с детето, и след като е бил „посъветван“ от адвокат да направи това, поради което и съдът не дава вяра

на показанията му в частта, в която установя, че П. Г. -С. е „зашлевила плесница“ на В. С., като отчита и заинтересоваността на свидетеля от изхода на спора с оглед близката родствена връзка със страна по делото. В тази връзка, следва да се отбележи още, че е лишено от всякаква логика, в случай, че П. Г. -С. действително е ударила В. С. по лицето, св.А. С. да не съобщи за това на пристигналите на местопроизшествието полицейски служители, и да не посочи този факт в дадените от него сведения за инцидента пред органите на МВР на 20.12.2021 г. Още по нелогично е, ако действително е пострадал от действия на П. Г. -С., самият В. С. да не е съобщи за упражнено спрямо него физическо и психическо насилие пред посетилите местопроизшествието полицейски служители, както самата тя е сторила – съобщила е за отправени спрямо нея обиди от бащата на детето й, и това е отразено в докладната записка. Обичайно това се случва, когато фактите са се осъществили не по начина, по който са пресъздадени. По аналогични съображения не следва да бъдат кредитирани показанията на св.С. и в частта, в която установява, че по време на инцидента от 15.10.2021 г. П. Г. -С. е обиждала В. С., поради което и въз основа на показанията на св.С. и декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН, първоинстанционният съд правилно не е изградил правните си изводи, а други доказателства за твърдяното домашно насилие по делото не са ангажирани. Останалите събрани по делото доказателства, с изключение на коментираните по-горе такива са логични, последователни, кореспондират по между си по такъв начин, че да обосноват извод за недоказаност на изложените, в сезиращата районният съд молба, твърдения за извършено от въззиваемата страна срещу въззивниците домашно насилие по смисъла на чл.2 ЗЗДН.

От събраните пред първостепенния съд многобройни доказателства, по безспорен начин се установява единствено, че между родителите на детето Д. липсва коректност и диалогичност. Системните им спорове и неразбирателствата са свързани с невъзможността доброволно да уредят родителската си отговорност по отношения на детето Д.. Предаването на детето на бащата в режима на лични контакти е бил и повода за конфликта между тях на 15.10.2021 г. около 10.10 часа пред жилищен блок №****, находящ се в гр.София, ж.к.****, при който по всяка вероятност родителите са си отправили реплики един срещу друг, но те следва да бъдат разглеждани единствено в контекста на развилия се родителски конфликт. Всичко това

дава основание да се приеме, че не е установено по безспорен начин, че е осъществено описаното от молителите поведение на ответницата, което да може да бъде квалифицирано като домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН, както правилно е приел и районният съд.

Първоинстанционното решение е правилно. Неоснователни са наведените доводи във въззивната жалба, че първоинстанционният съд не се е съобразил с всички ангажирани доказателства. Постановеното решение е съобразено с всички ангажирани и относими към спора доказателства.

Предвид горното, решението на районния съд следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото въззивникът В. Д. С. няма право на разноски.

Въпреки изхода на въззивното дело, не се дължи на СГС държавна такса за въззивната жалба в частта, в която се търси защита за детето Д., тъй като молбата е за защита на лица, които не е навършило 18 годишна възраст (арг. от чл. 11, ал. 3 in fine ЗЗДН). Или, при този изход на делото въззивникът В. Д. С. следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС държавна такса в размер на 12.50 лева за въззивната си жалба.

При този изход на делото обаче въззивниците дължат разноски на въззиваемата страна за въззивното производство, които са в доказан размер от 500 лева (заплатено адвокатско възнаграждение, по договор за правна защита и съдействие). В тази връзка, следва да се отбележи, че настоящия съдебен състав споделя практиката на ВКС, в която приема, че въведеното с разпоредбата на чл.11, ал.3 от ЗЗДН изключение не касае разноските направени от другата страна за осигуряване на защитата си по делото (Определение №264/27.07.2018г., постановено по гр.д.№ 1249/2018г., на ВКС, IV-то ГО), по отношение на които се прилага разпоредбата на чл.78 от ГПК, доколкото държавата освобождава от заплащане на публични задължения - такси, разноски, но не и от части задължения , каквото е отговорността за разноски, която по своя характер е деликтна.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението по гр.д. № 72606/2021 г. на СРС, ГО, 37 състав.

ОСЪЖДА В. Д. С., ЕГН *****, да заплати по сметка на СГС държавна такса за въззивната си жалба в размер на 12.50 лева.

ОСЪЖДА В. Д. С., ЕГН *****, и Д. В. С., ЕГН *****, действаща чрез нейния баща и законен представител В. Д. С., ЕГН *****, да заплатят на П. Р. Г., ЕГН *****, разноски за въззивното производство в размер на 500 лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на въззивниците за присъждане на разноски по делото, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____